

Split, 21.9.2026. god.

Trgovačkog suda u Splitu
21000 Split
St-614/2022

DUŽNIK: STEČAJNA MASA IZA LAURUS d.d. u stečaju, OIB: 45680553131, Zagreb, Preradovićeve ulica 25, zastupana po stečajnom upravitelju Maroju Stjepoviću, OIB: 57640555089, Zagreb, Preradovićeve ulica 25

STRANKA/STEČAJNI VJEROVNIK: MIRKO PUNOŠ, OIB: 49354018770, Split, Odeska 19, zastupan po punomoćnicima, odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Ljubičić-Vrdoljak & Partneri d.o.o. iz Splita, Sukojišanska 4

ŽALBA VJEROVNIKA

U predmetu broj: St-614/2022
7. rujna 2026.

Dvostruko.
Punomoć pod A.

Pobijanim rješenjem Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-614/2022-442 od 7. rujna 2026. u točki I. izreke odbijeni su kao neosnovani prigovori stečajnih vjerovnika na ispravljeni završni diobni popis od 14. listopada 2025., među njima i prigovor žalitelja Mirka Punoša.

Žalitelj to rješenje pobija u točki I. izreke u dijelu u kojem je odbijen prigovor, i to zbog bitne povrede odredaba postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. U ostalom dijelu rješenje se ne pobija.

S obzirom na vrijeme otvaranja stečajnog postupka, u ovom se postupku primjenjuje Stečajni zakon u vezi s člankom 441. Stečajnog zakona, a na temelju članka 6. SZ/96 na odgovarajući se način primjenjuju i odredbe Zakona o parničnom postupku (dalje: ZPP).

Trgovački sud u Splitu

MBS
060338335

OIB
029 423 15522

ČLANOVI UPRAVE

Vinko Ljubičić
Željko Vrdoljak

TEMELJNI KAPITAL
350.000,00 kn
uplaćen u cijelosti

OTP banka d.o.o.

IBAN
HR4724070001100525705

VJEŽBENICI
Boško Medvid
Lana Rebić

ODVJETNICI

Vinko Ljubičić
Željko Vrdoljak
Ana Marija Ljubičić Kuzmanić
Joško Mikulić
Marko Ljubičić
Ivan Duplančić
Ana Močić

Žalitelj je od 1971. godine radio kod LAURUS d.d. i njegovih pravnih prednika, a od 1994. godine u društvu Laurus-Ero d.o.o., kojem je jedini osnivač bio LAURUS d.d. i koje je u stopostotnom vlasništvu stečajnog dužnika ostalo sve do zaključenja stečaja 2017. godine. Odluka Upravnog odbora LAURUS d.d. od 14. veljače 1994. o osnivanju tog društva utvrđena je ništavom pravomoćnom presudom Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-678/07 od 7. siječnja 2008., potvrđenom presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-1900/08 iz 2011. godine. Hrvatski fond za privatizaciju, kao većinski vlasnik stečajnog dužnika, bio je suglasan da se radnicima društava kćeri u ovom stečajnom postupku prizna kontinuitet radnog staža i stečenih prava u LAURUS d.d., a upravo je na dopisu Fonda od 21. lipnja 2001. žalitelj temeljio i svoju prijavu tražbine.

Tražbinu je žalitelj u ovom postupku prijavio 23. listopada 2001., među ostalim na temelju pravomoćne i ovršne presude Općinskog suda u Splitu poslovni broj IV-P-1382/99 i rješenja o ovrsi poslovni broj Ovr-28/2000, sa zakonskim zateznim kamatama. Podneskom od 4. srpnja 2002. ukazao je stečajnom upravitelju i sucu da je LAURUS d.d. Ugovorom o poslovnoj suradnji od 29. studenoga 1993. osnivačka sredstva Laurus-Ero d.o.o., iskazana u iznosu od 191.749,00 DEM, unaprijed prodao trećim osobama, da je novac uplaćen na račun LAURUS d.d. i nikada nije vraćen društvu kćeri, te da su radnici Laurus-Ero d.o.o. u naravi bili servisna služba LAURUS d.d. koja je radila u njegovim prostorima i za njegov račun, pa je predložio pobijanje tih pravnih radnji. Žaliteljeve tražbine iz radnog odnosa priznate su u stečajnom postupku nad Laurus-Ero d.o.o. poslovni broj St-98/02 kao troškovi stečajnog postupka rješenjem od 22. studenoga 2002., ali nikada nisu namirene, jer je taj postupak 25. svibnja 2016. zaključen zbog nedostatka mase.

Onaj tko zloupotrebljava okolnost kao član trgovačkog društva ne odgovara za obaveze društva ne može se pozivati na navedenu okolnosti sukladno čl. St.3 ZTD-a.

Na sve je to žalitelj ukazao u prigovoru od 17. listopada 2025., u podnescima od 22. i 31. listopada 2025. te u podnesku zaprimljenom kod suda 3. srpnja 2026. Dostavio je obračun zateznih kamata izrađen i isprave o statusu društva Laurus-Ero d.o.o., te istaknuo da je stečajna masa dostatna i da se višak ne može predati dioničarima dok se ne namire njegove tražbine iz radnog odnosa kao obveze stečajne mase, pozivajući se pritom na članke 195. i 202. SZ/96.

O gotovo ničemu od navedenoga pobijano rješenje ne sadrži razloge. Sud u točki 9. obrazloženja žaliteljev prigovor sažima u jednu rečenicu i navodi da je žalitelj naknadno dostavio obračun zateznih kamata i dodatne isprave, a u točkama 19. i 20. odgovara samo da sama činjenica organizacijske ili vlasničke povezanosti LAURUS d.d. s drugim društvima ne znači da su obveze tih društava obveze ovog stečajnog dužnika. Podnesci od 22. i 31. listopada 2025. i podnesak zaprimljen 3. srpnja 2026. u rješenju se uopće ne spominju. Isto vrijedi za presudu P-678/07 o ništavosti odluke o osnivanju Laurus-Ero d.o.o., za suglasnost Hrvatskog fonda za privatizaciju, za zadržana osnivačka sredstva društva kćeri, za rješenje iz stečajnog postupka St-98/02 i za obračun zateznih kamata.

Žalitelj se, dakle, nikada nije pozivao na puku organizacijsku ili vlasničku povezanost, nego na niz konkretnih i ispravama potkrijepljenih činjenica iz kojih proizlazi da je LAURUS d.d. bio stvarni poslodavac radnika Laurus-Ero d.o.o. i da je sam raspolagao imovinom koja je trebala služiti njihovu namirenju. Sud je odgovorio na tvrdnju koju žalitelj nije iznio, a na onu koju je iznio nije odgovorio.

Sud u točki 21. Se poziva na rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-1272/2023-5, prema kojem sama okolnost što su vjerovnici bili zaposlenici društava kćeri nije dostatna da se bez ispitivanja isprava isključi njihova tražbina prema stečajnom dužniku, te je za svakog vjerovnika potrebno utvrditi je li mu tražbina priznata, je li namirena i postoji li ovršna isprava. Sud žaliteljeve isprave nije ispitao, a nijednu od tih činjenica za žalitelja nije utvrdio, nego je samo općenito naveo da je postupak ispitivanja tražbina proveden.

Time je počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točke 11. ZPP-a u vezi s člankom 6. SZ/96, jer rješenje o odlučnim činjenicama nema razloga i ne može se ispitati. Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u rješenju poslovni broj PŽ-1604/2026-3 od 28. travnja 2026. ukinuo je rješenje stečajnog suda upravo zato što primjedbe vjerovnika sud „u obrazloženju odluke nije ni spomenuo“.

Sud je pogrešno primijenio i materijalno pravo, jer je zahtjev ocjenjivao po mjerilu koje na njega nije primjenjivo. Cijelo obrazloženje u odnosu na žalitelja počiva na tome da ne postoji pravomoćno utvrđena tražbina koja bi se mogla uključiti u završni popis te da prigovor nije sredstvo za utvrđivanje nove tražbine. Žalitelj, međutim, nije tražio da mu se prizna nova stečajna tražbina, nego je isticao da njegove tražbine iz radnog odnosa predstavljaju obveze stečajne mase.

Obveze stečajne mase po svojoj naravi nisu stečajne tražbine, ne prijavljuju se i ne ispituju na ispitnom ročištu, pa se ni ne mogu „pravomoćno utvrditi“ u smislu u kojem to sud traži. Prema članku 85. stavku 1. SZ/96 iz stečajne mase najprije se namiruju troškovi stečajnog postupka i ostale obveze stečajne mase, a tek zatim stečajni vjerovnici. U ostale obveze stečajne mase prema članku 87. stavku 1. točki 5. SZ/96 ulaze tražbine zaposlenika stečajnog dužnika iz radnog odnosa nastale nakon otvaranja stečajnog postupka. O zahtjevima za namirenje troškova stečajnog postupka prema članku 86.a SZ/96 odlučuje rješenjem stečajni sudac, a prema članku 87.a SZ/96 stečajni je upravitelj tijekom cijelog postupka dužan osigurati sredstva za predvidive obveze stečajne mase i ta sredstva prije zaključenja postupka položiti kod suda ili javnog bilježnika. Članci 86.a i 87.a uneseni su u zakon izmjenama iz 2003. godine, koje se prema članku 59. stavku 3. Zakona o izmjenama i dopunama Stečajnog zakona (Narodne novine broj 123/03) primjenjuju i na postupke pokrenute prije njihova stupanja na snagu.

Prema članku 202. SZ/96 čak i vjerovnici stečajne mase za čije je zahtjeve stečajni upravitelj saznao tek nakon završnog ročišta mogu tražiti namirenje iz sredstava koja nakon diobe preostanu u masi. Stečajni upravitelj za žaliteljeve zahtjeve zna još od prijave iz 2001. i podneska iz 2002. godine, a sud i upravitelj za njih su znali i prije završnog ročišta. Prema članku 195. SZ/96 višak se osobama koje imaju udjele u dužniku može predati tek kada su u punoj visini namireni svi vjerovnici. Naslovni sud je u rješenju poslovni broj St-614/2022-206 od 7. svibnja 2024. naveo da će stečajni upravitelj eventualni višak pri završnoj diobi isplatiti dioničarima, a u točkama 36. i 37. pobijanog rješenja potvrđuje da dioničari tu isplatu očekuju.

Pitanje jesu li žaliteljeve tražbine obveze stečajne mase stoga je odlučno, i o njemu je sud morao odlučiti ili barem osigurati da se sredstva za njihovo namirenje izdvoje prije nego što višak bude predan dioničarima. Sud to pitanje nije ni postavio, nego je zahtjev žalitelja otklonio pozivom na nepostojanje utvrđene stečajne tražbine, što s obvezama stečajne mase nema veze. Da se radi o

stvarnom, a ne samo teorijskom pitanju, pokazuje i presuda naslovnog suda poslovni broj P-337/2023-22 od 17. prosinca 2024., u kojoj su kao dokaz pročitani presuda na temelju priznanja i prijedlog za ovrhu kojim je jedan od bivših radnika u ovom stečaju ovrhu predložio protiv LAURUS d.d. i Laurus-ERO d.o.o. kao ovršenika.

Neovisno o navedenome, rješenje nema razloga ni o visini žaliteljeve tražbine prvog nižeg isplatnog reda. U točki 16. obrazloženja sud sam navodi da ispituje je li stečajni upravitelj pravilno odredio iznos koji se vjerovniku ima isplatiti, a prema shvaćanju iz rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-8961/2013-3 od 19. studenoga 2013. predmet prigovora može biti i to da je tražbina u popis neispravno unesena. U prvi niži isplatni red prema članku 72. stavku 1. točki 1. SZ/96 ulaze kamate na tražbine stečajnih vjerovnika od otvaranja stečajnog postupka, a iz presude P-337/2023-22 proizlazi da su u ovom postupku te kamate obračunate na priznate glavnice do dana njihove isplate. Iz pobijanog rješenja ne može se utvrditi na koju je glavnice, za koje razdoblje i po kojoj stopi obračunat iznos od 24.679,08 EUR, niti zašto obračun Financijske agencije koji je žalitelj dostavio taj iznos ne dovodi u pitanje.

Ni u odnosu na osporeni dio tražbine sud nije ništa utvrdio, nego je prešutno prihvatio tvrdnju stečajnog upravitelja iz točke 12. da žalitelj „više ne vodi parnicu“. Nije utvrđeno koliki je osporeni dio, tko je upućen na parnicu, kako je parnica završila ni postoji li za taj dio ovršna isprava. To su odlučne činjenice, jer se prema članku 178. stavku 3. SZ/96 za tražbinu utvrđenu ovršnom ispravom na parnicu upućuje osporavatelj, a žalitelj je, kako je navedeno, dio tražbine prijavio upravo na temelju pravomoćne i ovršne presude sa zakonskim zateznim kamatama. Za vjerovnicu Lidiju Jurjević sud je u točkama 24. i 25. naveo broj parnice i rezervirani iznos, a za žalitelja to nije učinio. Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u rješenju poslovni broj PŽ-105/2025-2 od 15. siječnja 2025. ukinuo je rješenje kojim je odbijen prigovor na diobni popis upravo zato što vjerovniku u popisu nije bio pravilno određen iznos za namirenje.

Žalitelj ukazuje i na to da je sud, prema vlastitom navodu iz točke 13., o prigovorima odlučio na završnom ročištu 31. listopada 2025. i istom prilikom uputio stečajnog upravitelja da namirenje provede prema ispravljenom popisu, dok je pisano rješenje doneseno tek 7. rujna 2026., a podnesak žalitelja zaprimljen u međuvremenu nije ni razmotren. Ispravljeni popis u točki 7. obrazloženja označen je kao popis dostavljen 13. listopada 2025., a u izreci kao popis od 14. listopada 2025. Budući da se na odluku o prigovorima prema članku 193. stavku 4. SZ/96 na odgovarajući način primjenjuje i članak 190. stavak 4. SZ/96, završna dioba u dijelu na koji se odnosi prigovor žalitelja, a osobito isplata viška dioničarima, ne bi smjela biti provedena prije pravomoćnosti odluke o tom

Slijedom svega navedenoga, žalitelj predlaže da Visoki trgovački sud Republike Hrvatske žalbu uvaži, rješenje Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-614/2022-442 od 7. rujna 2026. ukinu u točki I. izreke u dijelu kojim je odbijen prigovor stečajnog vjerovnika Mirka Punoša na ispravljeni završni diobni popis te predmet u tom dijelu vrati prvostupanjskom sudu na ponovni postupak.

U ponovnom postupku prvostupanjski sud trebat će ispitati sve isprave koje je žalitelj dostavio, utvrditi jesu li žaliteljeve tražbine iz radnog odnosa obveze stečajne mase i o tome odlučiti, osigurati da se sredstva za njihovo namirenje izdvoje prije predaje viška osobama koje imaju udjele u dužniku, utvrditi na koju je glavnice, za koje razdoblje i po kojoj stopi obračunata žaliteljeva tražbina prvog

nižeg isplatnog reda te utvrditi sudbinu osporenog dijela tražbine i postojanje ovršne isprave, pa ovisno o tim utvrđenjima odlučiti o ispravku završnog diobnog popisa.